

[POLİTİKA]

siz deyin ergenekon ben diyeyim iran

temennilerle gerçekler arasında kapatma davası

İktidar partisinin uluslararası arenada üstlenebileceği rol ve toplum nezdindeki ikna kapasitesinin bir sınırı olduğunu bilmemiz gerekiyor. Müttetiklerimizimizin talepleri karşılanamaz boyutlara ulaştığında Türkiye'de yaşanacak olağanüstü gelişmelerle iktidarın el değiştirmesi durumunda "gelen aşam, giden paşam" kabilinden açıklamaların ötesinde bir şey olmayacaktır. Bu açıdan kimse ve hiçbir siyasi hareket vazgeçilmez değildir.

AYHAN BİLGEN

İddianamede ortaya koyulan gerekçelerle parti kapatma ve siyaset yasağının kabul edilmesi elbette mümkün değildir. Ancak olması gereken üzerinden ya da temennilerle süslenmiş değerlendirmeler yaparken Türkiye gerçekliğini göz ardı etmemeliyiz. Üzülerek ifade etmeliyim ki başvurunun mahkemeye ulaştığı andan bu yana yapılan "neden kapatılmamalı" analizlerinin büyük çoğunluğu benim de katıldığım temennilerden ibarettir. Siyaset ise gerçekler üzerinden yapılır ve mevcut güç dengeleri içerisinde planlananların mümkün kılınabilmesi sanattır. Ne "ekonomik kriz çıkar uyarıları" ne de "halk iradesi" safsataları muh-

temel gelişmeleri doğru analiz zemini olamaz. Bu mesajlar ancak seçmen ve iç-dış sermaye çevreleri açısından bir anlam ifade eder, yargıçlar açısından değil. Hani Hoca'nın meşhur bir baklava fıkrası vardır. Komşusu yoldan baklava tepsisi ile geçen adamı gösterince Hoca, "bana ne" demiş. Komşusu "Hocam ama sizin eve gidiyor" deyince, Hoca: "o zaman sana ne" diye cevap vermiş.

Bu dava partiye değil halka açılmıştır şeklindeki tepkiler tutarlı bir özgürlük anlayışından çok, güce dayalı savunma anlayışını gözler önüne seriyor. Aldığı oy, kapatılıp kapatılmama için bir gerekçe olarak kabul edilecekse, iddianamede ileri sürülen "tehlikeli düşünceler (!)" partinin aldığı oy oranınca kapatılma gerekçesini meşrulaştıracaktır.

Elbette yargıçların parti kapatmasını haklı kılmamakla birlikte "demokrasilerde partileri ancak halkın kapatacağı" iddiası da romantizmden başka bir şey ifade etmemektedir. Hele Türkiye gibi geçiş sürecini uzun ve sancılı yaşaması kaçınılmaz olan bir ülkede parlamenter sistem ve seçim mekanizmasının ne derece halk iradesinin tezahür aracı olarak görülebileceği ayrı bir tartışma konusudur. Seçim ve siyasi partiler yasalarındaki anti demokratik düzenlemelerden medet umarak değişiklik talepleri karşısında "bu yasaları biz yapmadık" savunması yapanlar elbette sadece yaptıklarının değil yapmaları gerektiği halde yapmadıklarının da bedelini ödeyeceklerdir. Türkiye yine yarım yamalak demokratikle, o kadarına bile tahammülü olmayanların iktidar savaşının arenası olmuştur.

Herkes elindeki bütün kozları sonuna kadar kullanacak ve bu çatışma ya bir pazarlık ve uzlaşma ile ya da taraflardan birinin diğerini tasfiyesi ile son bulacaktır. Davanın açılması ile Ergenekon soruşturmasının ilişkilendirilmesi, sonunda gelip iktidarı vuracak bir bumeranga dönüşme potansiyeline sahiptir. Eğer davanın sonu Şemdinli işine dönerse bu iki anlama gelecektir. Ya pazarlıkla iktidarın geri adım attığı ya da gücünün yetmediği izlenimini verecektir ki her iki durum da siyasetin zayıflaması sonucunu doğurur. Umut edelim ki soruşturma sonunda bir kez daha "dağ fare doğurunca" ikti-

dar partisi "ne yapalım yargı bağımsız" savunması yapmak zorunda kalsın.

Parti kapatma kararı çıkmazsa bu durumun iktidar partisinin oylarını artırma ihtimali yüksektir. Ancak kapatma ve yasaklamalar söz konusu olduğunda aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Eğer bu dava bir baskı oluşturma ve geri adım attırma amacı güdüyorsa bu amaca ulaşma ihtimali oldukça yüksek gözükmektedir. Anayasa değişiklikleri başta olmak üzere birçok konuda geri adım atılma eğilimi ağır bastığında bu sürecin en kârlı çıkan tarafı MHP olacaktır. Yaşanan birçok gelişme gelecek dönemde MHP'nin önünü açacak yeni ortamları hazırlamaktadır.

Konuyu masal dili ile kapatalım. Siz deyin Ergenekon, ben diyeyim İran... İktidar partisinin uluslararası arenada üstlenebileceği rol ve toplum nezdindeki ikna kapasitesinin bir sınırı olduğunu bilmemiz gerekiyor. Müttetiklerimizimizin talepleri karşılanamaz boyutlara ulaştığında Türkiye'de yaşanacak olağanüstü gelişmelerle iktidarın el değiştirmesi durumunda "gelen aşam, giden paşam" kabilinden açıklamaların ötesinde bir şey olmayacaktır. Bu açıdan kimse ve hiçbir siyasi hareket vazgeçilmez değildir. Dahası uluslararası bir ekonomik krizin faturası da boyunlarına asılarak yolcu edilme ihtimalini iktidar partisinin önde gelenleri ciddi olarak düşünmelidirler. Türkiye gibi ülkelerde "iktidarlar mı ekonomi politikalarını belirler, ekonomi politikaları mı iktidarları?" sorusunu dürüstçe cevaplamak zorundayız. Bu soruyu 24 Ocak kararları için de Kemal Derviş'in ekonomi programı için de değerlendirebilirsiniz. Hatta daha gerilere gidip Türkiye'nin çok partili hayata geçiş hikâyelerini bile kurcalayabilirsiniz.

"Bize bir şey olmaz" aymazlığı ile açıklamalar yapılarak tüketilen her an telafisi imkansız tahribatlara neden olacaktır. Bugün karşı karşıya kalınan durum, bugüne kadar yasalarda köklü değişiklikler yapmamış olmanın bir neticesidir. Yargının zihniyet problemi siyasetçinin basiretsizliğini örtmeye yetmez.

Hani o halk türküsünün nakaratındaki "Şeytan bunun neresinde" mısraı gibi şimdi sormak gerekiyor; "Laiklik bu kavganın neresinde?"